

#1 THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

ELIZABETE
BAKENA

OTRĀ
SIEVA

Kas var būt saldāks par atriebību?

**ELIZABETE
BAKENA**

**OTRĀ
SIEVA**

ELIZABETH
BUCHAN

THE
SECOND
WIFE

ELIZABETE
BAKENA

OTRĀ

SIEVA

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-3
Bu 260

Copyright © Elizabeth Buchan, 2007
First published by Penguin Books 2007
All rights reserved
The moral right of the author has been asserted

Elizabetes Bakenas romāna "Otrā sieva"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Dina Kārkliņa
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""

ISBN 978-9934-25-051-4

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

MARIKAI

Tagad mēs mazliet sīkāk apspriedīsim cīņu par eksistenci.

ČĀRLZS DARVINS "SUGU IZCELŠANĀS"

Kā viss sākās

Savā kāzu dienā es uzvilku sarkanus, kuplus zīda svārkus, lai apslēptu augumu desmitajā grūtniecības nedēļā, un melnu žaketi. Ievērojami ilgi grozījies pie spoguļa sava dzīvokļa šaurajā guļamistabā, te nogludinādama svārkus, te pielabodama grimu un vēlēdamās, kaut varētu uzvilkt augstpapēžu kurpes, taču grūtniecības dēļ man sāpēja kājas. Manuprāt, centos sev iegalvot, ka nenovēršami pāriešu jaunā statusā un kļūšu par Loida kundzi. Spogulī varēja redzēt manas lūpas, kas izrunāja šos vārdus, bet tas, protams, bija izkropļots atspīdums. Patiesībā es spogulī redzēju “otro Loida kundzi”.

Neitens izsauca taksometru, un mēs devāmies ceļā uz dzimtsarakstu nodaļu. Viņš bija uzvilcis savu tumši pelēko darba uzvalku un diezgan īsi apgriezis matus, un man tas nepatika. Tagad viņš bija nevis pieredzējušais, izsmalcinātais vīrietis, ko es tik augstu vērtēju, bet gan kaut kas nepabeigts, un, tā kā viņš bija zaudējis svaru, tad arī izkāmejis. Viņš neizskatījās pārāk laimīgs.

– Tu varētu izskatīties mazliet vairāk iepriecināts, – es piezīmēju no savas taksometra puses.

Viņa seja noskaidrojās.

– Piedod, miļā, es biju aizdomājies par kaut ko citu.

Sāku vērot kādu ritenbraucēju, kurš kā pašnāvnieks likumoja starp automašīnām.

– Mēs esam ceļā uz savām kāzām, un tu domā par kaut ko citu?

– Ei. – Neitens pastiepa roku un cieši saņēma manu plaukstu; tās tagad pastāvīgi bija karstas. Vēl viens mazais grūtniecības jociņš. – Nevajag uztraukties, goda vārds.

Es viņam ticēju, tomēr gribēju vēlreiz uzsvērt savus vārdus.

– Šī ir mūsu īpašā diena.

Viņš man veltīja vienu no saviem stiprā vīrieša smaidiem.

– Viss ir lieliski. Un es varu tev dot goda vārdu, ka domāju par tevi.

Saspiedu pirkstos viņa plaukstas ādu.

– Tas nu gan ir satriecoši, līgavainis domā par līgavu.

Mūsu astoņiem viesiem Neitens bija piekodinājis izvēlēties “neoficiālu ietērpu”. Lai nebūtu nekādas liekas ņemšanās, viņš bija teicis. Nekādas uguņošanas. Viņš ļoti bažījās, kaut nu kāds nesāktu celt lieku traci.

– Tu taču saproti, vai ne? – viņš vairākkārt man pārjautāja, un tas šķita kaitinoši, bet, tā kā biju stāvokli un bez darba, neko daudz iebilst vis nevarēju.

Kad ieradāmies, Neitens ar skatienu ieurbās biroja neglītajā mūra ēkā. Tajā atradās uzgaidāmā telpa, kuras sie-

nas rotāja mākslīgs apšuvums un nevērīgs zeltījums, bet uz neliela paaugstinājuma bija nolikti atbaidoši sārti un zili plastmasas ziedi, no kuriem neviens nebija noslaucījis putekļus.

Kad iegājām pa durvīm, mums līdzī iesteidzās Peidža. Viņa vēl aizvien strādāja bankā un tāpēc bija ģērbusies gaiši brūnā kostīmā ar baltu blūzi. Uz viņas žaketes atloka rēgojās neliels traips.

– Tu izskaties lieliski, Mintij. – Viņa pārlika no vienas rokas otrā ar papīriem piebāztu portfeli. – Tu taču piekodināji, lai es pārāk neuzpošos, un es nupat izskrēju no apspriedes.

– Jā...

Viņa palūkojās vērīgāk.

– Ak, Dievs, tu gribēji, lai es uzpošos.

Spēju vienīgi mēmā neizpratnē skatīties uz viņu, jo tik tiešām biju to gribējusi. Biju vēlējusies, lai Peidža uzvilktu savu labāko Aleksandra Makvīna tērpu un cepuri, kas burtiski kliegtu par svinīgu pasākumu. Pēc visa, kas bija noticis, es neprātīgi ilgojos pēc zīda un tilla, pēc ausu līpiņās zibošiem briljantiem, pēc šampanieša nošņākšanās, pēc dārgu ziedu smaržas un aizvien pieaugošām emocijām un satraukuma – pēc kaut kā tāda, kas pārnestā nozīmē liek viesiem pacelties pirkstgalos un uz mirkli vienoties nesavtīgā laipnībā un alkās arī pašiem sākt jaunu dzīvi.

Peidža sarauca pieri.

– Kur ir tavs ziedu pušķis, Mintij?

– Man tāda nemaz nav.

– Skaidrs, – Peidža noteica, un tur nu nebija, ko iebilst.

– Pagaidi. – Viņa iegrūda savu portfeli man rokās un nozuda.

Neitens ar mājienu aicināja mani pievienoties kādai grupai, kurā viņa vecākie bērni, Popija un Sems, un viņu dzīvesbiedri Ričards un Džilija sarunājās ar Pīteru un Kerolainu Šeikeriem. Popija bija ģērbusies viscaur melnā, bet Džilija izskatījās ievērojami grūta un bija uzvilkusi neizgludinātu džinsa kombinezonu. Vienīgi Kerolaina bija nedaudz pacentusies un ietērpusies žilbinoši koši sarkanā kleitā ar baltu žaketi.

Sems pūlējās neskatīties man acīs.

– Labdien, Mintij.

Džilija pacentās nedaudz vairāk un aši noskūpstīja mani uz vaiga. Viņas garie, zīdainie mati pieskārs manai sejai; tie smaržoja pēc šampūna un veselības.

– Kā tu jūties? – viņa daudznozīmīgi pačukstēja kā jau viena grūtniece otram.

– Ļoti labi. Gandrīz tāpat kā vienmēr – ja neskaita ļoti karstas rokas un sāpošas kājas.

Viņa mani vērīgi nopētīja.

– Laimīgā, tev gandrīz neko nevar redzēt.

Tas bija jāsaprot gluži pretēji. Katra viņas auguma aprise, sākot ar izgāzto vēderu, skaidri vēstīja, cik ļoti viņa priecājas par savu acīmredzamo auglību. Viņa pieglaudās Semam.

– Pagaidi vien. Sāpošas kājas ir tikai sākums, – viņa apmierināti piebilda.

Telpā atkal iebrāzās Peidža.

– Te būs tavs pušķis, Mintij. Briesmīgs gan ir, taču nāksies iztikt. – Viņa iegrūda man rokās sarkanu rožu pušķi, no tiem, ko uz ielas stūra tirgo apspiesti imigranti. Ziedu pumpuri bija pavisam neizplaukuši un pusdzīvi.

Dzimtsarakstu nodaļas darbinieks noklepojās.

– Vai esam gatavi?

– Celofāns, – Peidža noņāca.

Es to noplēsu no pušķa, saņurcīju pikucī un atstāju uz galda.

– Ak, Mintij, – Neitens noteica. – Es aizmirsu, ka tev būtu vajadzējis ziedus.

Pēc tam restorānā, kur Neitens bija rezervējis pusdienu galdu, mums pievienojās krustmāte Ena, Neitena pēdējā dzīvā radiniece, un sākās liela rosība un krēslu pārbrīšana, lai izbrīvētu vietu viņas ratīnkrēslam.

Sāku vērot pie galda sanākušos viesus. Gandrīz visu sejas bija stingas, it kā viņi kopīgi censtos kaut kā pārdzīvot notiekošo. Džilija ārišķīgi malkoja ūdeni no glāzes, Sems bija aplicis roku sievai ap pleciem. Popija tērgāja un dīdijās, ap viņas pleciem apmestā Taizemes zīda šalle zibēja koši sarkanos un zeltainos toņos. Laiku pa laikam viņa pieskārs Ričarda plecam vai rokai. Vienreiz noskūpstīja viņu uz vaiga. Neviens no viņiem ne reizi pat nepaskatījās uz manu pusi. Kāds izteica piezīmi par to, ka mans pirmais vārds ir Sūzena, faktu, ko bija atklājis dzimtsarakstu nodaļas darbinieks. Gandrīz visu mūžu biju šo vārdu ienīdusi un jau kopš piecpadsmit gadu vecuma atteikusies izmantot, bet nu steidzos to aizstāvēt.

– Kas tur tik smieklīgs?

Džilija un Popija piešķieba galvu.

– Vienkārši tu esi tik ļoti Mintija, – Džilija paskaidroja.

– Žēl, ka nav ieradies neviens no taviem radiem, – Sems piezīmēja, kamēr ēdām Duvras jūras mēli un gliemenes.

– Mans tēvs nozuda, kad biju vēl maza, mana māte ir mirusi, un man nav ne brāļu, ne māsu, ne brālēnu, ne māsīcu.

– Cik žēl!

– Man nepietrūkst tā, kā nekad nav bijis, – es atteicu un tad ietiepīgi un uzstājīgi piebildu: – Un tas jau nemaz nav tik briesmīgi.

Sems būtu varējis pateikt “tagad tava ģimene esam mēs”, tomēr viņš to neizdarīja.

Kad maltīte bija galā, es noskatījos, kā Neitens izvelk savu platīna kredītkarti, lai apmaksātu rēķinu, un atviegloti nodomāju, ka nu man vairs nevajadzēs uztraukties par naudu. Tad devos atvadīties no krustmātes Enas. Noliecos pār viņas ratiņkrēslu un ieelpoju sejas pūderi un putekļus no viņas cepures, kas bija rotāta ar melnu spalvu.

– Uz redzēšanos. Liels paldies, ka ieradāties.

Viņa pacēla satraucoši vāju, ar brūniem plankumiem klātu roku, kuras pirkstā vaļīgi šūpojās platīna laulības riņķis un gredzens ar lielu briljantu, un pieskārās manam vaigam.

– Cik mīļi, – viņa nomurmināja, un man pēkšņi un ne-